

Sygn. akt II W 26/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agata Makowska-Boniecka

Protokolant: sekr. sąd.(...)

przy udziale oskarżyciela publicznego: asp. szt. W. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2016 roku

sprawy z wniosku Komendy Powiatowej Policji w C.

przeciwko **D. L.**, synowi L. i T. zd. R., urodzonemu (...) w B.

obwinionemu o to, że:

w dniu 26 listopada 2015 roku około godziny 15:40 w miejscowości G. gmina U. na drodze publicznej kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) w miejscu gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h przekroczył dopuszczalną prędkość o 32 km/h

tj. o czyn z art. 92a k.w.

orzeka:

I. uznaje obwinionego **D. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w., i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 400,- (czterystu) zł grzywny;

II. wymierza obwinionemu opłatę w kwocie 40,- (czterdzieści) złotych i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych.

Sygn. akt: II W 26/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2015 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w C. B. D. i M. S. pełnili służbę i realizowali czynności służbowe polegające na pomiarze prędkości w miejscowości G. gm. U. droga publiczna nr (...). Funkcjonariusz B. D. dokonywał kontrolnego pomiaru prędkości poruszających się pojazdów przy użyciu radarowego przyrządu ISKRA-1 z odległości około 200-300 metrów przy prawidłowych warunkach atmosferycznych, na prostym odcinku drogi. W obrębie wykonywanych pomiarów nie było żadnych słupów średniego czy wysokiego napięcia ani żadnych metalowych tablic czy innych elementów, które mogłyby zakłócić prawidłowy pomiar prędkości.

Około godziny 15:40 w miejscowości G., na odcinku drogi, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h, funkcjonariusz dokonał dwóch pomiarów prędkości pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Podczas dokonywania pomiaru prędkości tym odcinkiem drogi (...) nie poruszały się inne pojazdy (przed nim, za nim, ani na sąsiednim pasie). Widoczność była dobra.

Wynik pomiaru wskazywał, że w/w pojazd marki B. o nr rej. (...) poruszał się z prędkością 92 km/h, a wynik drugiego pomiaru wskazywał prędkość 84 km/h, przy ograniczeniu prędkości do 60 km/h. Pojazd marki B. został

zatrzymany do kontroli. Funkcjonariusz podjął czynności zmierzające do ustalenia tożsamości kierującego pojazdem, którym okazał się obwiniony – D. L.. Funkcjonariusz Policji okazał obwinionemu pomiar prędkości dokonany przez urządzenie ISKRA-1 i zaproponował za popełnione wykroczenia mandat w wysokości 200,- zł oraz zgodnie z taryfikatorem 6 punktów karnych. Obwiniony oświadczył, że policjant nie ma mu pokazywać żadnych pomiarów, ponieważ on jechał prawidłowo, a urządzenie, z którego funkcjonariusz korzysta, nie posiada homologacji i nie jest dopuszczone do użytku. Następnie odmówił przyjęcia mandatu.

Użyty przez funkcjonariusza Policji radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym ISKRA-1 posiadał świadectwo legalizacji ponownej wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł., ważne do dnia 31 marca 2016 roku, potwierdzające, że spełnia on wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. nr 225, poz. 1663).

Dowody : zeznania świadka B. D.- k. 9-10, zeznania świadka M. S. k. 7-8, 32v-33, notatka urzędowa - k. 1- 2, 3, świadectwo legalizacji ponownej urządzenia- k. 5, częściowo wyjaśnienia obwinionego- k. 12-13.

W toku czynności wyjaśniających obwiniony D. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 26 listopada 2015 roku kierował samochodem marki B. o nr rej. (...) po drodze wojewódzkiej (...) wraz z pasażerem Z. N. i został zatrzymany w miejscowości G. do kontroli drogowej przy gospodarstwie (...). Obwiniony kwestionował legalność urządzenia, jakim dokonano pomiaru, wskazał, że nie przekroczył dozwolonej prędkości, bo jechał z prędkością 60 km/h, a świadkiem tego jest jego kolega Z. N.. W sprzeczności od wyroku nakazowego obwiniony podał, że kontrolujący go policjant pokazał mu liczbę 91 (km/h) na urządzeniu I., a urządzenie to – jak wynika z ekspertyz – nie dokonuje właściwych pomiarów. Na drodze nie znajdował się sam, przed nim i za nim, jak również z przeciwnego kierunku poruszały się inne pojazdy, panował półmrok.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia B. D. i M. S.. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, albowiem brak było podstaw, by kwestionować treść ich zeznań, gdyż poza wewnętrzną spójnością, wyróżniały się one także tym, że układały się one w logiczny, uzupełniający się ciąg. Z ich zeznań wynikało, że prawidłowego pomiaru dokonano na drodze (...) poza obszarem zabudowanym, gdzie obowiązywała prędkość jazdy maksymalnie do 60 km/h.

Zdaniem Sądu zeznania funkcjonariuszy Policji w omówionym wyżej zakresie stanowią w pełni wiarygodne i obiektywne źródło dowodowe, zaś okoliczności zdarzenia znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie dopatrywał się też innych powodów, które podważałyby wiarygodność zeznań funkcjonariuszy Policji. Świadczy o tym fakt, że świadkowie ci są osobami obcymi dla obwinionego (w przeciwieństwie do jego kolegi – Z. N.) i nie mieli żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać go i pomawiać o takie zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby miejsca.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatki urzędowej oraz świadectwa legalizacji ponownej użytego do pomiaru prędkości urządzenia nie znajdując podstaw do podważenia waloru ich wiarygodności.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika wprost, że obwiniony D. L. w dniu 26 listopada 2015 roku ok. godz. 15:40 w miejscowości G. na drodze publicznej nr (...) w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h kierując pojazdem m- ki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 32 km/h. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego D. L., albowiem są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, z którego wynika, iż obwiniony świadomie naruszył przepis art. 92a k.w. Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego stanowią jedynie nieudolną linię obrony.

Pomiaru prędkości dokonano za pomocą urządzenia ISKRA- 1 posiadającego świadectwo legalizacji ponownej. Świadectwo to wystawiono 27 marca 2015 roku i było ważne do 31 marca 2016 roku. Świadectwo legalizacji jest jedynym dokumentem wymagany przez prawo metrologiczne, jakim powinien legitymować się przyrząd do pomiaru

prędkości. Radar ISKRA-1 w chwili dokonywania pomiaru był sprawny, tego typu radary są mało awaryjne, posiadają rozbudowane mechanizmy samodiagnozy, a w przypadku uszkodzeń bądź nie pozwalają uruchomić pomiaru bądź nie prezentują wyników pomiaru. Pomiar prędkości został wykonany zgodnie z zaleceniami instrukcji obsługi. Występujące w miejscu pomiaru czy jego pobliżu instalacje elektryczne itp. nie mają istotnego wpływu na pomiar prędkości wskazanym urządzeniem. Obowiązujące przepisy prawa nie nakładają na funkcjonariuszy Policji obowiązku posiadania przeszkolenia do korzystania z przyrządów do pomiaru prędkości. Dla wyniku pomiaru bez znaczenia są warunki atmosferyczne, czy jest jasno, czy panuje półmrok, czy nawet jest zupełnie ciemno. W odniesieniu do kwestii wyboru odległości pomiaru to wskazać należy, że dokonany przez funkcjonariusza był całkowicie prawidłowy i pozwalał na uzyskanie zgodności z jej zapisami. ISKRA- 1 umożliwia identyfikację pojazdu, pomiaru którego prędkości dokonuje. Czym innym jest bowiem samodzielna identyfikacja, której żaden przepis od radaru ISKRA nie wymaga, a czym innym umożliwienie identyfikacji – w oparciu o spostrzeżenia funkcjonariusza Policji, który wie, w który pojazd celował. W tym miejscu należy wyrazić ubolewanie nad tym, że obwiniony uległ powszechnej nagonce internetowej, mającej na celu zdyskredytowanie radaru ISKRA, która to nagonka opiera się na dowolnych ocenach, nie polegających na prawdzie.

Na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. Sąd oddalił wniosek dowodowy obwinionego o przesłuchanie w charakterze świadka Z. N. z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia tego dowodu (zaświadczenie o przyjęciu do szpitala onkologicznego). Zresztą zasady doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że świadek ten był pasażerem, nie mógł mieć widoczności wskazań prędkościomierza pojazdu prowadzonego przez obwinionego w takim zakresie, by można było mówić o pewności i nieomyślności jego spostrzeżeń. Nawet gdyby świadek ten potwierdził wersję prezentowaną przez obwinionego, to nie oznaczałoby to jeszcze, że obwiniony rzeczywiście jechał z prędkością podaną przez świadka.

Sąd uznał, iż obwiniony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wykroczenia z art. 92a k.w. Zgodnie z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.) znak B-33 "ograniczenie prędkości" oznacza zakaz przekraczania prędkości określonej na znaku liczbą kilometrów na godzinę. Dopuszczalna prędkość określona na znaku obowiązuje, z zastrzeżeniem ust. 4 i § 32, do miejsca:

- 1) wprowadzenia innej dopuszczalnej prędkości znakiem B-33 lub B-43,
- 2) umieszczenia znaku D-40 oznaczającego początek strefy zamieszkania,
- 3) umieszczenia znaków oznaczających odpowiednio początek lub koniec obszaru zabudowanego, o których mowa w § 58 ust. 3 i w § 114 ust. 1 pkt 1 i 2.

Na podstawie art. 92a k.w. Sąd wymierzył obwinionemu karę 400,- zł grzywny.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków okoliczności zdarzenia, wielkość przekroczenia prędkości. Uznając obwinionego za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 400,- zł. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Jest oczywistym bowiem, że każdy kierujący pojazdem mechanicznym zobowiązany jest do dostosowania się do ograniczenia prędkości wynikającego z ustawy, ze znaku drogowego lub z decyzji organu rejestrującego. Społeczna szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu była znaczna. Wydając niniejsze orzeczenie uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy.

Sąd orzekł o kosztach postępowania w oparciu o art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 118 k.p.w. Sąd wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 40,- złotych czyli równej 10% wymierzonej grzywny zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z

późn. zm.). W myśl przepisu art. 118 § 1 k.p.w. w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, o których mowa w § 3, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu. Zgodnie z § 3 art. 118 k.p.w. wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany. W przedmiotowej sprawie obwiniony z uwagi na skazanie winien uiścić kwotę 100,- zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (zgodnie z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia – Dz. U. z 2001 ro. Nr 118, poz. 1269). Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów, czyli do skorzystania z wyjątku od reguły określonej w art. 118 § 1 k.p.w., albowiem w ocenie Sądu ich uiszczenie nie jest zbyt uciążliwe dla obwinionego ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów (por. art. 624 § 1 k.p.k.). Obwiniony ma stałe źródło dochodu w wysokości, której odmówił podania.

SSR Agata Makowska-Boniecka

Chełmno, dnia 7 listopada 2016 roku